

nævnt for Arbejdernes Vedkommende i § 4, og saa bede Udvalget nøje at gennemgaa Lovforslaget § 3, for at forsikre sig om, at man ikke der kommer ind i Konsekvenser, som kunde medføre Ulemper for Fremtiden.

Jeg peger endnu paa, at for at klare disse Vanskeligheder, som man her er kommen ind paa, skaber man et Arbejdsraad. Der har jo været talt adskilligt om, hvorledes dette Arbejdsraad skulde sammensættes, og det antager jeg ogsaa, at det eventuelle Udvalg vil komme til at bestæfte sig med. Dette Arbejdsraad vil jo faa stor Magt og Indflydelse paa alle disse Ting, og det vil jo i alle Tilfælde være det, der træffer Afgørelsen af, om der i det og det Tilfælde skal ydes Erstatning, hvorledes den skal ydes, og hvad der skal betales, og dette Arbejdsraad søger man altsaa til som et Supplement for gennem det for Fremtiden at forpligte Arbejdsgiverne til en Ydelse, som hidtil ikke har paahvilet dem.

Disse Ting har jeg tilladt mig at henpege paa. Jeg tror lige som andre af de ærede Talere, som have haft Ordet, at det, som her foreligger, kan gaa an, at det kan være et Forsøg værdt at se at faa det til at gaa; men jeg tror paa den anden Side, at det vil føre Ulemper med sig. Jeg skal endnu kun nævne, at hvor man er gaaet den Vej i Udlandet — ikke den samme Vej men en lignende som den, man her er begyndt at gaa — er man siden kommen videre og videre paa den, idet man har sagt: Det kan ikke nytte at blive staaende derved, vi maa gøre Skridtet fuldt ud. Det var det, man fra Regeringens Side forsøgte her i Landstinget, da Sagen tidligere var for, og det var det, som førte til det Lovforslag, som den Gang forelaa. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig; jeg har fremst at dem, dels, som sagt, for at pege paa Sagens Betydning i al Almindelighed, dels fordi jeg tror, at man i Udvalget vil have Øje for adskillige af disse Ting. Skønt der er adskillige Enkeltheder endnu, som jeg kunde have haft lyst til at udtale mig om, vil jeg ikke finde det rigtig, da Forhandlingerne om Sagen ere saa vidt fremskredne, at opholde det høje Ting dermed.

Indenrigsministeren (Hørring): Det foreliggende Forslag er jo i Folketinget fremkommet ved privat Initiativ, men jeg har allerede fra først af sluttet mig dertil og søgt at støtte dets Fremgang i Tinget, saa vidt jeg formaade, og det har derfor nu glædet mig at se den gode Modtagelse, Lovforslaget har faaet her i dette høje Ting. — Det er jo, naar dette Forslag kommer til

at foreligge, ganske naturligt, at Tanken vender tilbage til de Forsøg, som tidligere ere blevne gjort, paa at løse det store Spørgsmaal om Arbejdernes Ulykkesforsikring, og da saaledes navnlig ogsaa til Behandlingen af det Lovforslag, som var fremme her i Tinget i Marts 1890, og som fandt Tilslutning her og delvis ogsaa nede i Folketinget. Smidlertid strandede jo Sagen i det andet Ting, og Regeringen har ikke siden taget Spørgsmaalet op til Løsning i den Form, under hvilken det var fremme den Gang. Naar Sagen saaledes strandede, saa tror jeg, at en af de virksomste Aarsager dertil var den, at skønt man heroppe og til Dels ogsaa i Folketinget havde sluttet sig til Forslaget, havde man dog ikke sluttet sig til det med en fast Tro paa, at man virkelig der havde fundet den rigtige Løsning af Spørgsmaalet. Der behøvedes ikke mere, end at det saakaldte Bergste Forslag kom frem, for at den Tvivl, som ganske sikkert var til Stede hos mange, kunde bevirke, at Sagen derefter kom til at hvile. Spørgsmaalet om at tage Sagen op igen, tage Forslaget frem igen, har selvfølgelig ogsaa fremstillet sig for mig, da jeg havde den Være at overtage Indenrigsministeriet i Begyndelsen af 1894. Og naar jeg ikke har troet at kunne gøre det, er det, fordi jeg stod med den samme Tvivl, om man virkelig her var naaet til en Løsning, som var heldig og acceptabel. Det da foreliggende Forslag havde, forekommer det mig, store Mangler. Man søgte, hvad man fra anden Side netop har set var et Gode, i eet Forslag at løse Ulykkesforsikringen baade for Industrien, for Landbrug, Søfart og Fiskeri, og man kom derved ind paa en Opgave, som ganske vist er næsten uløselig, nemlig at finde en Maade at ordne denne Sag paa, som kan gælde for alle de tre Brancher. Lovforslaget fremtraadte med Hensyn til Tilvejebringelsen af de Midler, som vare nødvendige til Arbejdernes Sikring, for saa vidt med Selvforsikring for hver af disse Brancher, som Industrien skulde skaffe Midler for sig, Landbruget for sig, Fiskeri og Søfart for sig, men ellers gif Bestræbelserne ud paa at faa ensartede Regler; og netop herved kom man til at faa Regler frem, som ikke ere tilfredsstillende. Netop ud fra det Standpunkt, at Forsikringen skulde gælde Landbruget, hvor hele Forslaget næsten havde Karakteren af at være en Forsørgelseslov, som man til, at de, der skulde inddrages under Forsikringen, skulde være ubemidlede, en Fordring, som ikke bør kunne komme frem, naar det gælder Forsikring af Industriens Arbejdere, og en Fordring, som derfor heller ikke er fremst at i